

Prædiken til 3.søndag i advent 2016.

Engesvang, Christianshede

Tekst. Matt. 11,2-10.

Hvis man skulle sætte en farve på 3. søndag i Advent, som den kommer til os i gudstjenestens læsninger, så vil det være en farve i den mørke ende af farveskalaen.

Farven er nærmest sort, med enkelte lysstriber som anes i baggrunden.

3. søndag i advent er halvvejs i ventetiden, og når man er halvvejs så er man langt fra sin rejses begyndelse og langt fra sit mål. Det lange midterste stræk, hvor træthed begynder at melde sig. I begyndelsen var der så meget at gøre, men så når man det punkt hvor man ikke kan gøre mere, for det sidste kan først gøres når dagen er inde.

Man kan ikke skrælle kartoflerne endnu. Men de er måske købt og står og venter.

Forberedelsestid har dette naturligt i sig, der er alt det man kan gøre i begyndelsen, og så er der alt det der skal gøres til sidst, men midtvejs er der bare at vente.

Og der er endnu så langt til målet, at man ikke får ny energi af at se målet. Det lange seje stræk, hvor man kan gå træt.

Og teksterne sætter ord på det. Vi er i ørkenen og det tørre land. Hænderne synker. Knæene er uden kraft. Hjertet er uroligt.

Og Paulus skriver om at være under menneskers dom. Han havde mødt modstand og mennesker var imod ham og dømte ham.

Og i evangeliet når vi det dybeste lavpunkt. Et kig ind i Johannes døberens fangekælder.

Men teksten er ikke blot et kig ind i en fangekælder, men også et kig ind i et formørket menneskes sind. Et kig ind i et skuffet hjerte, et hjerte hvor tvivlen spærrer for lyset.

For der var mørkt i fangekælderens, kun lidt lys fra en fakkel i den underjordiske gang sås som tynde striber i døren. Som øjnene hungrede efter lys, hungrede sindet efter tro.

Johannes sad alene i mørket. Men det var ikke ensomheden der trykkede ham, det var tvivlen som nagede som en indre sult i sjælen.

Som kælderens lå i skygge, var troens lys brændt ud i hans sind, kun en sidste glød var tilbage. Den tro som havde flammet vildt og stærkt i ørkenens sol og havde brændt på tungen og givet ordene glød og varme, den tro lå nu tilbage som udbrændte gløder skjult i bålets askedyng.

Mærkeligt at vi her midt i årets mørkeste tid, også skal se ind i et formørket menneskes indre.

Vi skal her midt i kirkeårets venten på Guds komme, opleve Johannes Døberens midt i tvivlens mørke.

Lige lang fra bebudelsens glæde og fra opfyldens fryd.

Stående midt i mellem alt med et tomt formørket sind.

Og det er netop midtvejs krisen.

Man er langt fra alt. Og måske er det for os mennesker det længste stræk i livet. Det er her vi tilbringer meget tid, på den lange vandring midt i livet.

Der hvor skuffelser og nederlag rammer, uopfyldte håb og drømme må erkendes, tog jeg fejl?

Der kan være så meget i menneskelivet som man midtvejs tager op til vurdering, eller man rammes af modstand og nederlag, og må indkassere skuffelsen, nages af tvivlen. Man føler sig sat fast midt i livet, og opdager at man ikke kan gøre noget, ikke har kræfter til mere. Det mørkner mere og mere. Drømmene og

håbet man levede efter blev slået i stykker, af mig selv, eller af andre, eller jeg tog fejl beslutninger og endt på en blind vej.

Og når vi går tæt på os selv, og vores kristne tro, som Johannes Døberens gjorde det. Har jeg taget fejl af Jesus Kristus?

Det spørgsmål var det centrale i Johannes tvivl.

Tør vi gå med ind i Johannes Døberens fangekælder, i tvivlens mørke og stille spørgsmålet til os selv?

Eller måske er vi der allerede, har været der længe. Har kæmpet med det spørgsmål i mange år, haft det som en følgesvend på livets vej, og er fortsat på livets vej på en troens vandring, som mere er på trods af, en på grund af.

Tvivlens mørke kan komme af mange årsager. Det kan være mit eget livs skæve gang, min egen skyld, som har drænet troen ud af mit sind. Det kan være sygdom og sindets eget mørke som gjorde det.

I Finland har man det sjælesørgeriske råd, at man skal ikke snakke om åndelige kriser før efter at man har været i sauna.

Tvivl og mismod kan have sine helt naturlige årsager, som træthed, manglende selvtillid og selvværd. Man har forsømt sig selv. Da kan det være godt med en tur i sauna, blive varmet igennem, får svedt igennem og mærke kroppens velvære brede sig til sindet.

Men en tur i sauna tænder ikke altid håb og nyt mod i et menneske.

Før troen på Kristus er ikke noget der gror ud af en selv.

Troen er netop at fæste sin tillid til en anden end sig selv.

Fra sit dybe mørke gjorde Johannes Døberens det eneste han kunne. Han sendte sit spørgsmål med nogle venner til Jesus.

Ganske ærligt og ligeud, uden at skamme sig, sendte han sit spørgsmål til Jesus.

Johannes spurgte ikke sine disciple om hvad de mente, han bad ikke dem om svar, Johannes sendte sit spørgsmål til Jesus.

Når vi kæmper med vores tvivl lader vi måske som om at vi ikke har tvivl. Vi beder som om alt er i skønneste orden, nærmest skamfulde over vores tvivl. For man kan vel ikke i sin bøn tale med Jesus om at man tvivler på ham.

Mærkeligt at vor tids kristne er mere fromme end man var på Jesu tid. Mere fromme end Johannes Døbereren og Jesu egne disciple. F. eks. Thomas, som sagde: Hvis jeg ikke selv ser så tror jeg ikke?

Der er noget ligefremt ærligt over at man spørger rette vedkommende. Hvis Gud er mit trosproblem, eller hvis Jesus er genstand for min tvivl, så må det vel være ham der skal have spørgsmålet.

Hvem skal så svare mig?

Ja, hvem skal svare mig på min bøn?

Det skal Jesus selv. Hvordan og hvornår? Ja det svar kan jeg ikke give. Vi må leve med at i troens liv er der noget kun Gud kan svare på. Der er noget vi skal kæmpe os igennem selv. En vej vi selv må gå.

Jesus sendte et svar med tilbage til Johannes.

Og i det svar til Johannes er der to ting jeg vil nævne.

For det første. Jesus bebrejdede ikke Johannes for hans spørgsmål. Og når vi læser om andre tvivlere blandt Jesu disciple og de første kristne, så finder vi ingen bebrejdelser.

Nagende tvivl er en ærlig sag. Langt mere naturlig for os en troen er det. For når det kommer til hvad tro er, så er tro alt andet en sikkerhed. Tro er at holde fast i Gud, når jeg ikke kan se ham. Tro er det vi gør, når vi ikke kan se noget.

Som Paulus siger det et sted. I tro vandrer vi her, ikke i skuen.

Og det må jo betyde at tro er det vi gør, når vi ikke kan se nogen.

Tro er at levet sit liv på dybt vand. Derfor bruges skibet også som billede på kirken. Vi er fælles om at være i kirken, men kirkeskibet befinder sig på dybt vand og i stormvejr. Og kirkeskibets mandskab er måske en flok forhutlede disciple.

Det andet Jesus giver som svar til Johannes Døbereren er, at Jesus beder hans disciple om at gå tilbage og så fortælle ham hvad de ser og hører.

Og der kan man jo gå sit eget liv igennem, og spørge hvad er det Jesus har betydet for mig trods alt. Han er den som ser det svage menneske, den blinde, den syge, den spedalsk, han har opstandelsens håb, han er den barmhjertige, og han er den som ser den fattige. Hvad har troen på Jesus betydet i mit liv? Og hvad mister jeg hvis jeg ikke kan holde fast i den tro?

Jesus svar til Johannes slutter med ordene: Salige er de som ikke forarges på mig. I den sætning gemmer sig det, at Jesus er ikke den vi danner efter vores eget hoved.

Det som havde naget Johannes var at Jesus var en skuffelse. Jesus var ikke som den Messias Johannes havde ventet. Og måske er der mange som synes at Jesus og kristendommen er en skuffelse. En forargelse, fordi Jesus er den som tager sig af det forhutlede menneske. Jesus er den som holder fast i sin kærlighed til et menneske. Og derfor også af en Johannes. Johannes døde en brutal vanærende død.

Men Jesus kaldte ham den engel som banede vej for Guds søn.

Underligt at det er det forhutlede menneske, som er en forklædt engel, når Kristus skal dømmes. Vi får ikke at vide om Johannes hørte Jesu svar inden han blev dræbt. Johannes historie slutter så brat. Kun tiltroen til Jesus står tilbage, som lyset der skinner i mørket.